

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (първи състав)

29 март 2007 година *

По дело T-366/00,

Scott SA, установено в Saint-Cloud (Франция), за което се явяват Sir Jeremy Lever, QC, г-н G. Peretz, г-н J. Gardner, barristers, г-н R. Griffith и г-н M. Papadakis, solicitors,

жалбоподател,

подпомаган от

Френска република, за която се явяват г-н G. de Bergues, г-н S. Seam и г-н F. Million, в качеството на представители,

встъпила страна,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н G. Rozet и г-н J. Flett, в качеството на представители,

ответник,

* Език на производството: английски.

с предмет искане за частична отмяна на Решение 2002/14/ЕО на Комисията от 12 юли 2000 година относно държавната помощ, отпусната от Франция в полза на Scott Paper SA/Kimberly-Clark (ОВ L 12, 2002 г.,стр. 1),

**ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА
ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (първи състав),**

състоящ се от: г-н J. D. Cooke, председател, г-н R. García-Valdecasas и г-жа I. Labucka, съдии,

секретар: г-жа С. Kristensen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производство и в съдебното заседание от 25 октомври 2006 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства в основата на спора

- 1 През 1969 г. дружество Scott Paper Co, регистрирано по американското право, закупува дружество Bouton Brochard, регистрирано по франското право и учредява самостоятелно дружество Bouton Brochard Scott SA, което поема дейността на Bouton Brochard. През 1987 г. Bouton Brochard Scott е преименувано на Scott SA. Негов предмет на дейност през релевантния за настоящето дело период е производството на хартия за санитарна и домакинска употреба.

- 2 На 31 август 1987 г. град Орлеан (Франция), департамент Лоаре (Франция) и жалбоподателят сключват споразумение за продажба в полза на жалбоподателя на земя с площ от 48 ha в промишлената зона на La Saussaye и за вноската за отвеждане на отпадъчни води, която трябвало да бъде изчислена според преференциална тарифа (наричано по нататък „споразумението „Scott“). Това споразумение предвижда, че департамент Лоаре и град Орлеан ще участват с вноската с максимален размер от 80 милиона френски франка (FRF) (12,2 милиона евро) в благоустрояването на мястото в полза на жалбоподателя.
- 3 Извършването на необходимите проучвания и благоустрояването на тази земя е било възложено на Société d'économie mixte pour l'équipement du Loiret (наричано по нататък „Sempel“). От споразумение от 12 септември 1987 г., сключено между департамент Лоаре, град Орлеан и Sempel (наричано по нататък „споразумението „Sempel““) следва, че град Орлеан прехвърля на Sempel 68 ha за символичната цена от един франк. Впрочем от член 4 от споразумението „Scott“, както и от член 12 от споразумението „Sempel“ следва, че Sempel продава на Scott земя от 48 ha и фабричен склад (наричан по нататък „спорната земя“) за 31 милиона FRF (4,7 милиона евро), т.е. за цена от 65 FRF/m².
- 4 През ноември 1996 г. френската сметна палата публикува годишен доклад, озаглавен „Подпомагане на предприятия от регионални и местни органи“. С този доклад тя има за цел да привлече вниманието към определен брой помощи, предоставени от регионалните и местни френски органи в полза на някои предприятия, и по-специално върху прехвърлянето в полза на жалбоподателя на спорната земя в промишлената зона на La Saussaye.
- 5 След публикуването на този доклад с писмо от 23 декември 1996 г. Комисията получава жалба относно преференциалните условия, при които град Орлеан и департамент Лоаре са продали на жалбоподателя спорната земя и тарифата, от която се ползва поледният при определяне на вноската за отвеждане на отпадъчните води.

- 6 С писмо от 17 януари 1997 г. Комисията иска от френските власти да предоставят допълнителна информация. Между януари 1997 г. и април 1998 г. следва обмен на кореспонденция между френските власти и Комисията, в рамките на която френските власти предоставят частично изискваната информация и пояснения, по-специално с писма от 17 март, 17 април и 29 май 1997 г. На 8 август 1997 г. Комисията иска отново някои пояснения от френските власти. Комисията получава допълнителна информация от френските власти на 3 ноември 1997 г., а от лицето, подало жалбата до Комисията, на 8 декември 1997 г., 29 януари 1998 г., и 1 април 1998 г.
- 7 С писмо от 10 юли 1998 г. Комисията уведомява френските власти за решението си от 20 май 1998 г. за откриване на процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, и ги кани да представят своите становища и да отговорят на някои въпроси (наричано по-нататък „решение за откриване на процедурата“). С това писмо Комисията иска от френските власти също и да уведомят жалбоподателя за откриването на процедурата и за факта, че от него може да бъде поискано да възстанови всяка неправомерно получена помощ. Чрез публикуването на посоченото писмо в *Официален вестник на Европейските общности* от 30 септември 1998 г. (ОВ С 301, стр. 4) заинтересованите страни са уведомени за откриването на процедурата и са поканени да изложат евентуалните си становища по въпросните мерки.
- 8 Френските власти уведомяват жалбоподателя за решението за откриване на процедурата на 30 септември 1998 г. посредством телефонно обаждане. С писмо от 23 ноември 1998 г. жалбоподателят представя становище относно решението за откриване на процедурата.
- 9 С писмо от 25 ноември 1998 г. френските власти също представят становище относно решението за откриване на процедурата.

- 10 След като се запознава със становищата на френските власти и на третите заинтересовани лица, Комисията иска отново допълнителна информация от френските власти. След като те отговарят частично, съгласно член 10, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88] от Договора за ЕО (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41) на 8 юли 1999 г. Комисията разпорежда да ѝ предоставят необходимата информация. На 15 октомври 1999 г. френските власти отговарят частично на това искане.
- 11 По време на събрание, проведено на 7 декември 1999 г. между френска делегация, включваща представители на Scott, и Комисията, последната разрешава на горепосочената делегация по изключение и в интерес на процедурата да предостави допълнителна информация преди края на декември 1999 г.
- 12 След събранието от 7 декември 1999 г. с писмо от 24 декември 1999 г. жалбоподателят представя допълнително становище. На 12 януари 2000 г. Комисията уведомява жалбоподателя, че отказва да приеме горепосоченото писмо, тъй като то е депозирано след изтичане на срока, предвиден в решението за откриване на процедурата, а именно 30 октомври 1998 г.
- 13 Френските власти предоставят на Комисията допълнителна информация на 10 януари и на 21 февруари 2000 г.
- 14 През януари 1996 г. акциите на жалбоподателя са закупени от Kimberly-Clark Corp (наричано по-нататък „КС“). През януари 1998 г. КС обявява закриване на предприятието. Активите на предприятието, а именно земята и фабриката за хартия, са закупени от Procter & Gamble (наричано по-нататък „P & G“) през юни 1998 г.

Обжалваното решение

- 15 На 12 юли 2000 г. Комисията приема Решение 2002/14/ЕО относно държавната помощ, отпусната от Франция в полза на Scott Paper SA/КС (ОВ L 12, 2002 г., стр. 1, наричано по-нататък „обжалваното решение“). След подаването на настоящата жалба (вж. точка 23 по-долу), на 2 март 2001 г. Комисията уведомява Френската република за поправките на обжалваното решение. Член 1, съображения 172, 217 и съображение 239, букви б) и а) от обжалваното решение също са поправени.
- 16 В изменената си редакция обжалваното решение предвижда:

„Член 1

Държавната помощ под формата на преференциална цена за дадена земя и преференциална тарифа за вноската за отвеждане на отпадъчни води, която Франция отпуска в полза на Scott срещу сума в размер на 39,58 милиона FRF (6,03 милиона EUR), или като актуализирана стойност — 80,77 милиона FRF (12,3 милиона EUR), по отношение на преференциалната цена на земята [...], е несъвместима с общия пазар.

Член 2

1. Франция взема всички необходими мерки, за да възстанови от бенефициера посочената в член 1 и вече предоставена му незаконосъобразно помощ.

2. Възстановяването се извършва незабавно съгласно процедурите по националното право, при положение че те допускат непосредственото и ефективно изпълнение на настоящото решение. Помощта, която следва да бъде възстановена, включва лихвата, считано от датата, на която тя е предоставена на разположение на бенефициера, до датата на нейното възстановяване. Лихвата се изчислява въз основа на референтния процент, използван за изчисляването на субсидията, еквивалентна на регионална помощ.“

17 С оглед изчисляване на стойността на помощта Комисията счита, че неблагоустроената земя от 68 ha е придобита от френските власти между 1975 г. и 1987 г. на цена от 10,9 милиона френски франка (1,7 милиона евро) (съображения 15 и 170 от обжалваното решение).

18 Позовавайки се на ликвидационен баланс „Z.1 La Saussaye & La Planche“ от 26 юли 1993 г. (наричан по нататък „ликвидационен баланс „Sempel“), Комисията добавя към тази сума общата стойност на направените от Sempel разходи за благоустрояването на земята, а именно 140,4 милиона френски франка (21,4 милиона евро), за да получи обща сума в размер на 151,3 милиона френски франка (23,1 милиона евро) (съображения 168—170 от обжалваното решение).

19 След това Комисията изважда от тази сума сумата от 51,3 милиона френски франка (7,9 милиона евро), съответстваща на разходите за финансиране на заемите, договорени от Sempel, разходите за възстановяване на данък добавена стойност, дължим за благоустрояването на земята, както и на разходите за обществен колектор за отпадни води, за който френските власти доказват, че не е предназначен само за нуждите на Scott, а се ползва от цялата община (съображение 171 от обжалваното решение).

20 Според Комисията разходите по продажбата на спорната земя следователно възлизат на 100 милиона френски франка (15,2 милиона евро). Тъй като Scott закупува само 48 от общо 68-те хектара на цялата разглеждана земя,

Комисията изчислява, че разходите за продажбата, направени пряко от Scott, са 48/68 от сумата от 100 милиона френски франка (15,2 милиона евро), т.е. 70,588 милиона френски франка (10,76 милиона евро).

- 21 Накрая от тази сума Комисията приспада сумата от 31 милиона френски франка (4,7 милиона евро), която Sempel е получило от Scott, и получава чиста загуба за френските власти от приблизително 39,58 милиона френски франка (6,03 милиона евро), или по актуализирана стойност 80,77 милиона френски франка (12,3 милиона евро).
- 22 Изчисляването на стойността на помощта може да бъде обобщено, както следва:

Описание (в милиони френски франкове)	Общо (в милиони френски франкове)
Разходи за земята (за първоначална земя — 10,9 и за благоустрояване — 140,4)	151,3
Приспадане (за разходи за финансиране на заемите на Sempel — 29,4; за възстановяване на ДДС — 8,3; за обществен колектор за отпадни води — 13,6)	- 51,3
Разходи по продажбата (151,3 — 51,3)	100
Разходи по продажбата на Scott (48/68 от разходите за продажбата)	70,588
Цена, платена от Scott	- 31
Стойност на помощта	39,588

Производство и искания на страните

- 23 На 30 ноември 2000 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд.

- 24 С жалба, подадена в секретариата на 4 декември 2000 г., регистрирана под номер T-369/00, департамент Лоаре също иска отмяна на обжалваното решение.
- 25 С акт, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 5 април 2001 г., Френската република подава молба за встъпване в настоящото производство в подкрепа на исканията на жалбоподателя.
- 26 С определение на председателя на пети разширен състав от 10 май 2001 г. Френската република е допусната да встъпи в настоящото производство в подкрепа на исканията на жалбоподателя.
- 27 По искане на Scott Първоинстанционният съд решава на първо време да се произнесе по въпроса за давността, повдигнат от Scott съгласно член 15 от Регламент № 659/1999, преди обсъждането на делото по същество.
- 28 С решения от 10 април 2003 г. Първоинстанционният съд отхвърля жалбите, подадени от Scott и от департамент Лоаре, доколкото като техни основания се изтъква нарушение от страна на Комисията на член 15 от Регламент № 659/1999, и не се произнася по съдебните разноски (Решение от 10 април 2003 г. по дело Scott/Комисия, T-366/00, Recueil, стр. II-1763 и Решение по дело Département du Loiret/Комисия, T-369/00, Recueil, стр. II-1789). Той решава да продължи производството по останалата част от жалбите.
- 29 В очакване на решението на Съда по жалбата, подадена от Scott срещу Решение по дело Scott/Комисия, точка 28 по-горе, Първоинстанционният съд спира производството по настоящото дело, както и по дело T-369/00.

- 30 С Решение от 6 октомври 2005 г. по дело Scott/Комисия (C-276/03 P, Recueil, стр. I-8437) Съдът отхвърля жалбата, подадена от Scott срещу Решение от 10 април 2003 г. по дело Scott/Комисия, точка 28 по-горе.
- 31 С писмо от 10 ноември 2005 г. Първоинстанционният съд кани страните да представят своите становища относно възобновяването на производството с оглед на Решение от 6 октомври 2005 г. по дело Scott/Комисия, точка 30 по-горе. В отговора си от 24 ноември 2005 г. жалбоподателят потвърждава, че единствените правни основания и доводи, които остава да бъдат разгледани, са свързаните с държавната помощ, предоставена под формата на твърдяната преференциална цена на спорната земя, закупена от жалбоподателя в индустриалната зона на Saussaye, както и по приложените от Комисията сложни лихви в заповедта за възстановяване на помощта.
- 32 Въз основа на доклада на съдията докладчик Първоинстанционният съд решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия приканва страните да отговорят писмено на поредица от въпроси. Това искане е изпълнено.
- 33 На съдебното заседание от 25 октомври 2006 г. се провеждат устни състезания и страните дават отговор на поставените от Първоинстанционния съд въпроси.
- 34 В този контекст жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:
- да отмени член 2 от обжалваното решение в частта му относно помощта, отпусната под формата на преференциална цена за земята, посочена в член 1 от решението,
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

35 Френската република, встъпила в подкрепа на жалбоподателя, моли Първоинстанционния съд:

- да отмени обжалваното решение,
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

36 Комисията моли Първоинстанционния съд:

- да отхвърли жалбата,
- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски,
- при условията на евентуалност да осъди страните да поемат направените от тях съдебни разноски.

От правна страна

37 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква четири правни основания. Първото правно основание е изведено от нарушението на процесуалните права, второто — от нарушението на принципа на равно третиране, третото — от нарушението на принципа на защита на оправданите правни очаквания и четвъртото — от погрешната преценка на помощта.

- 38 Най-напред следва да се разгледа допустимостта на приложенията към жалбата и след това да се разгледа направо четвъртото правно основание.

По допустимостта на приложенията към жалбата

Доводи на страните

- 39 Комисията критикува факта, че жалбоподателят се основава на документи, които не са били част от проведената пред нея административна процедура. Според Комисията следните приложения към жалбата са недопустими: приложение 6 (статия, публикувана във вестник „*Les Échos*“ от 31 март—1 април 2000 г.), приложение 13 (писмо от адвоката на Scott до Комисията от 24 декември 1999 г.) и приложение 19 (писмо от адвоката на Scott до член на кабинета на г-н Monti, член на Комисията, от 24 март 2000 г.).
- 40 Освен това Комисията посочва, че приложение 23 към жалбата (първоначалната оферта на град Орлеан до жалбоподателя) е било предоставено частично на Комисията като приложение към писмото на френските власти от 7 януари 2000 г. Някои страници обаче били пропуснати. Приложение 23 към жалбата съдържало липсващите страници. С оглед на факта, че тези страници били предоставени на Комисията за пръв път, те били недопустими. Комисията добавя, че при обстоятелствата по настоящото дело Първоинстанционният съд би могъл, от правна гледна точка, да вземе предвид някои елементи, изложени в този документ.
- 41 Жалбоподателят твърди, че що се отнася до статията, публикувана във вестник „*Les Échos*“ (вж. точка 39 по-горе), тя е допустима, тъй като не е била публикувана преди края на периода, през който жалбоподателят е можел да представя материали по делото.

- 42 Що се отнася до писмата от 24 декември 1999 г. и от 24 март 2000 г. (вж. точка 39 по-горе), трябвало е те да са част от административната процедура пред Комисията и тя неправилно ги била отхвърлила.
- 43 Относно приложение 23 към жалбата (вж. точка 40 по-горе) жалбоподателят твърди, че не е знаел, че френското правителство е предоставило на Комисията само непълен препис от този документ. Комисията обаче не трябвало да има правото да изключва материали, ако се окаже, че материалите, предоставени на Комисията от държавата-членка са погрешни или непълни.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 44 В самото начало е важно да се изтъкне, че документите, които Комисията счита за недопустими, са валидно приложени към жалбата и следователно са част от преписката пред Първоинстанционния съд. От това следва, че сама по себе си тяхната допустимост тук не е под въпрос. Всъщност Комисията изтъква по същество, че разглежданите документи не трябва да се вземат предвид от Първоинстанционния съд при преценката на законосъобразността на обжалваното решение, с мотива че те не са били част от преписката на Комисията в хода на административната процедура.
- 45 Уместно е да се припомни, че законосъобразността на решение на Комисията в областта на държавните помощи се преценява в зависимост от информацията, с която Комисията е разполагала към момента, в който решението е било прието (Решение на Съда от 10 юли 1986 г. по дело Белгия/Комисия, 234/84, Recueil, стр. 2263, точка 16 и Решение на Съда от 11 септември 2003 г. по дело Белгия/Комисия, C-197/99, Recueil, стр. I-8461, точка 86). Както правилно посочва Комисията, от това следва, че жалбоподателят не може да се позовава на неизвестни за Комисията фактически доводи, които не са били посочени в хода на тази процедура (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 6 октомври 1999 г. по дело Kneissl Dachstein/Комисия, T-110/97, Recueil, стр. II-2881, точка 102).

- 46 От посочената съдебна практика обаче не следва, че доказателствата, представени от бенефициера на държавна помощ в жалба за отмяна, не биха могли да бъдат взети предвид при преценката на законосъобразността на обжалваното решение, ако са били валидно представени на Комисията при административната процедура преди приемане на спорното решение и ако тя необосновано ги е изключила.
- 47 Следователно трябва да се разгледа поотделно всяко едно от въпросните приложения.
- 48 Що се отнася до статията, публикувана във вестник „*Les Échos*“ (вж. точка 39 по-горе), безспорно е, че тя не е била предоставена на Комисията в хода на административната процедура. При това положение тя не може да се вземе предвид при преценката на законосъобразността на обжалваното решение.
- 49 Относно първоначалната оферта на град Орлеан до жалбоподателя (вж. точка 40 по-горе), безспорно е, че Френската република предоставя определени страници от този документ на Комисията в хода на административната процедура като приложение към писмото си от 7 януари 2000 г., но пропуска някои други страници, без да уведоми Комисията за това. Този пропуск не е очевиден при прочита на предоставените страници. Следователно Комисията не може да бъде упрекната, че не е поискала Френската република да предостави липсващите страници и законосъобразността на обжалваното решение не може да бъде преценявана с оглед съдържанието на тези страници.
- 50 Относно писмото от адвоката на Scott до Комисията от 24 март 2000 г. (вж. точка 39 по-горе) и както Scott приема в отговор на поставените от Първоинстанционния съд писмени въпроси, то се отнася до давността. Като се има предвид, че Първоинстанционният съд вече е разгледал този въпрос (вж. точки 27 и 28 по-горе), възражението, повдигнато срещу това писмо, е ирелевантно за целите на настоящото решение.

- 51 По-нататък следва да се разгледа писмото от адвоката на Scott до Комисията от 24 декември 1999 г. (вж. точка 39 по-горе). Комисията отказва да приеме това писмо, с мотива че то произхожда от трета страна и е депозирано след срока, предвиден в решението за откриване на процедурата (вж. точка 12 по-горе).
- 52 В това отношение е важно да се припомни, че процедурата за контрол върху държавните помощи, предвид нейната обща структура, е процедура, която започва спрямо държавата-членка, отговаряща за предоставянето на помощта, с оглед на нейните задължения към Общността (Решение на Съда от 24 септември 2002 г. по дело Falck и Acciaierie di Bolzano/Комисия, C-74/00 P и C-75/00 P, Recueil, стр. I-7869, точка 81).
- 53 Следователно в рамките на тази процедура заинтересованите страни, различни от държавата-членка, отговаряща за предоставянето на помощта, не биха могли да претендират за участие в обсъждане с Комисията при условията на състезателност, каквато възможност е предвидена в полза на съответната държава-членка (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 8 юли 2004 г. по дело Technische Glaswerke Ilmenau/Комисия, T-198/01, Recueil, стр. II-2717, точка 192 и цитираната съдебна практика).
- 54 В това отношение нито една разпоредба от процедурата за контрол върху държавните помощи не отрежда специална роля сред заинтересованите лица на бенефициера на помощта. Следва впрочем да се припомни, че процедурата за контрол върху държавните помощи не е процедура, която започва „срещу“ бенефициера на помощта, в какъвто случай той би се ползвал с права, които са също толкова широки, колкото и самото право на защита като такова (Решение по дело Falck и Acciaierie di Bolzano/Комисия, точка 52 по-горе, точка 83). При все това макар бенефициерът на помощта да няма статута на страна в процедурата, съдебната практика му признава определени процесуални права, чиято цел е да му позволят да предостави информация на Комисията и да изтъкне своите доводи (Решение от 6 октомври 2005 г. по дело Scott/Комисия, точка 30 по-горе, точка 34).

- 55 В настоящия случай е установено, че Scott е било поканено да представи своето становище в рамките на официалната процедура по разследване съгласно член 88, параграф 2 ЕО и член 6, параграф 1 от Регламент № 659/1999 и че Scott се възползва от тази възможност, като на 23 ноември 1998 г. представя подробно становище на Комисията (вж. точка 8 по-горе).
- 56 От посочената в точки 52—54 по-горе съдебна практика обаче не следва, че Комисията има право да игнорира всяко друго становище на бенефициерите на дадена помощ, представено след изтичането на срока, предвиден в решението за откриване на официалната процедура по разследване. Напротив, от съдебната практика следва, че Комисията трябва да разгледа надлежно и безпристрастно преписката съгласно член 88 ЕО (вж. Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's Франция, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, наричано по-нататък „Решение Sytraval“, точка 62 и Решение на Първоинстанционния съд от 6 март 2003 г., по дело Westdeutsche Landesbank Girozentrale и Land Nordrhein-Westfalen/Комисия, T-228/99 и T-233/99, Recueil, стр. II-435, точки 167 и 168). От това следва, че при определени обстоятелства Комисията би могла да е задължена да вземе предвид становището на бенефициера на помощта след изтичане на срока, предвиден в решението за откриване на процедурата.
- 57 По-конкретно нито една разпоредба на Регламент № 659/1999, по-специално член 6, не изключва възможността Комисията да приеме такива становища. Всъщност този член позволява на Комисията при надлежно обосновани случаи да удължи срока за представяне на становища от заинтересованите страни.
- 58 Уместно е да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика, за да се квалифицира една мярка като помощ, следва да са изпълнени всички условия, посочени в член 87, параграф 1 ЕО (Решение на Съда от 21 март 1990 г. по дело Белгия/Комисия, наречено „Tubemeuse“, C-142/87, Recueil, стр. I-959, точка 25 и Решение от 24 юли 2003 г. по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Recueil, стр. I-7747, точка 74). Комисията също така е длъжна да провери дали наистина е налице предимство за бенефициера от мярката, за която се предполага, че го облагодетелства. В настоящия случай

обаче наличието на такова предимство е било решително оспорено в хода на разследването. Така определянето на стойността на спорната земя е предмет на множество писма, разменени между френските власти, Scott и Комисията. При тези обстоятелства Комисията не може да се скрие зад един формален прочит на задълженията си в областта на държавните помощи и да откаже на бенефициера на помощта възможността да представи становища по даден спорен аспект на разследването, отхвърляйки информацията, предоставена в срока, който самата тя е определила (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 22 февруари 2006 г. по дело Le Levant 001 и др./Комисия, T-34/02, Recueil, стр. II-267, точка 96).

- 59 Всъщност макар процедурата за контрол върху държавните помощи да е процедура, която започва спрямо държавата-членка, отговаряща за предоставянето на помощта, и въпреки задължението на последната да съдейства изцяло на Комисията и да ѝ предоставя цялата искана информация, Комисията не може да игнорира факта, че една евентуална заповед за възстановяване на помощта би могла да има важни финансови последици за бенефициера на помощта. Освен това, когато иска предоставяне на доказателства и ги оценява, Комисията не може да допуска, че съществува общ интерес между държавата-членка и бенефициера, по-специално що се отнася до изчисляване стойността на помощта. Като се има предвид факта, че помощта се възстановява на държавата-членка, а не на Общността, Комисията не може да предполага, че държавата-членка има за цел да минимизира размера на сумата, която подлежи на възстановяване, за да третира бенефициера по справедлив начин.
- 60 В настоящия случай Комисията е призована да разследва една твърдяна държавна помощ почти десет години след нейното предоставяне през 1987 г. Освен това Scott, бенефициерът на помощта, е купено от КС през 1996 г., което пък впоследствие продава спорната земя на P & G през 1998 г. (вж. точка 14 по-горе). Следователно става дума за дело, по което не е лесно да се получи информация за стойността на помощта.
- 61 Комисията продължава да се опитва да изясни фактите по случая по време на събирането от 7 септември 1999 г., проведено с участието на френската делегация, включваща представители на Scott. Така „в интерес на процедурата“ (съображение 11 от обжалваното решение) тя взема решение да разреши предоставянето на допълнителна информация преди края на декември 1999 г.

Страните спорят относно това дали Комисията е разрешила само на френските власти да предоставят допълнителна информация или това предложение е било отправено към делегацията в нейната цялост, включително и към представителите на Scott. Комисията обаче не доказва, че по време на въпросното събрание е ограничила изрично предложението си само до френските власти. Във всеки случай, вследствие на това предложение Scott изпраща на Комисията писмото си от 24 декември 1999 г.

62 Първоинстанционният съд счита, че решението на Комисията да отхвърли това писмо е диспропорционално и противоречиво. На първо място, предвид факта, че Комисията е била готова да приеме допълнителна информация след въпросното събрание и до 31 декември 1999 г., при тези обстоятелства не е имало никакво основание да се прави разлика в зависимост от източника на горепосочената информация и да се отхвърля писмото единствено с мотива че то е от бенефициера на помощта, а не от френските власти. В това отношение следва да се отбележи, че в хода на съдебното заседание Комисията потвърждава, че ако съдържането на писмото от 24 декември 1999 г. е фигурирало върху бланка на френското правителство, то тя би приела въпросния документ и би го взела предвид при приемане на обжалваното решение. Комисията не може, от една страна, да позволи на бенефициера на помощта да участва в събранието, по време на което разрешава предоставянето на допълнителна информация, и от друга страна, да му забрани да предостави такава информация. На второ място, реакцията на Комисията е противоречива, тъй като тя е приела подобна информация, предоставена от френските власти на 7 януари и на 21 февруари 2000 г. (вж. точка 13 по-горе), а именно доста след изтичането на срока на 31 декември 1999 г., определен по време на събранието от 7 декември 1999 г.

63 При тези обстоятелства мотивите за отхвърляне на писмото на жалбоподателя от 24 декември 1999 г. не могат да бъдат приети. Следователно жалбоподателят може да се позове на това писмо, за да оспори законосъобразността на обжалваното решение, тъй като то е било представено на Комисията в срока, който самата тя е определила, преди края на административната процедура и шест месеца преди приемането на обжалваното решение.

По четвъртото правно основание, изведено от погрешната оценка на помощта

Доводи на страните

- 64 На първо място жалбоподателят изтъква, че Комисията погрешно е оценила стойността на спорната земя. В частност подходът, възприет от Комисията, бил погрешен, поради това че тя се позовавала на разходите, направени от държавата-членка за неблагоустроената земя и за благоустройствените работи, като предполагала, че въпросните разходи, от които е приспадната платената на Sempel сума от 31 милиона френски франка, представляват стойността на твърдяната субсидия.
- 65 Що се отнася до стойността на неблагоустроената земя, жалбоподателят отбелязва, че разходите, направени от град Орлеан, до дванадесет години преди датата, на която земята е била прехвърлена на жалбоподателя, не са надежден показател за стойността на неблагоустроената земя през 1987 г. Позовавайки се на писмото си от 24 декември 1999 г. и на писмото на Френската република от 21 февруари 2000 г., жалбоподателят поддържа, че Комисията е трябвало да се основе на данъчния контрол, според който стойността на неблагоустроената земя през 1987 г. или през 1988 г. всъщност е била само 5,55 FRF/m².
- 66 Относно довода на Комисията, че тя е можела да не взема предвид данъчния контрол, тъй като той е бил извършен шест години след разглежданото прехвърляне, жалбоподателят подчертава, че този контрол се отнася до стойността на неблагоустроената земя към момент, който е релевантен за целите на процедурата в областта на държавните помощи, и че се основава на оценка, извършена в онзи момент. Жалбоподателят добавя, че оценката на земята, използвана за целите на данъчния контрол, е приложима и в рамките на разследването на твърдяната държавна помощ, тъй като очевидно е в интерес на данъчните власти да определят възможно най-висока стойност на земята, за да намалят амортизационните разходи на предприятието, на които жалбоподателят би могъл да се позове в бъдеще при изчисляването на дължимия от него подоходен данък.

- 67 Жалбоподателят уточнява, че твърдяната явна грешка в преценката не се състои в това, че Комисията допуска грешка, като не взема предвид оценката от 1988 г., използвана в хода на данъчния контрол от 1993 г. Грешката се състояла по-скоро във факта, че Комисията се е позовала на явно неубедителни данни, когато жалбоподателят ѝ бил предоставил алтернативна съдържателна информация, която Комисията не била разгледала.
- 68 Според жалбоподателя, при положение че град Орлеан притежава разглежданата земя от 1975 г. (съображение 15 от обжалваното решение), тук не става въпрос за случай, при който по силата на договор, сключен между държавен орган и предприятие, което трябва да получи държавна помощ, държавният орган придобива земя, с цел да я прехвърли на предприятието на цена, по-ниска от цената, на която земята е била закупена. В този случай оценката на държавната помощ се извършвала въз основа разходите за придобиване на земята от държавния орган. Обратно, в настоящия случай Комисията трябвало да определи стойността на земята към датата, на която била прехвърлена на Scott.
- 69 Що се отнася до разходите за благоустрояване на земята, Комисията погрешно приравнила направените от Sempel разходи за благоустрояване на земята на стойността на помощта. От споразумението „Scott“ обаче следвало, че органите на местната власт са се споразумели, че Sempel ще извърши дейности по благоустрояване на мястото на максимална стойност от 80 милиона френски франка. Като се има предвид тази граница, предположението на Комисията, че 48/68 от всеки разходен от Sempel франк създават предимство за жалбоподателя, било явно погрешно и несправедливо.
- 70 Освен това било възможно понесените от Sempel разходи да са разпилени или използвани за изпълнението на дейности, които нито са поискани от Scott, нито са в негов интерес. Възможно било това да са и дейности по инфраструктурата, които обикновено се покриват от държавния бюджет и които при това положение не представляват помощ (вж. съображения 168 и 169 от обжалваното решение).

- 71 Жалбоподателят добавя, че спорната земя му е прехвърлена за 31 милиона френски франка (т.е. 64 FRF/m²). Според жалбоподателя това е пазарната цена. В това отношение той отбелязва, че през 1998 г. P & G е закупило разглежданата земя от 48 ha и фабриката по действителна пазарна цена, а именно 27,653 милиона френски франка. Цената, платена от P & G, давала по-добра представа за стойността на спорната земя през 1987 г., отколкото елементите, които Комисията избира да вземе предвид.
- 72 На второ място жалбоподателят твърди, че при изчисляване на размера на помощта, Комисията е допуснала явни грешки в преценката.
- 73 По-специално в обжалваното решение била допусната грешка в изчислението, която е поправена от Комисията след подаването на жалбата (вж. точка 15 по-горе).
- 74 Освен това според жалбоподателя Комисията е допуснала явна грешка в преценката, като е определила лихвения процент на 5,7 %, за да изчисли актуалната стойност на помощта за спорната земя. Тъй като Комисията оценява направените от държавата разходи за тази помощ, тя е трябвало да вземе предвид лихвения процент, плащан във Франция от публичноправните органи като Sempel, който е по-нисък от лихвения процент, плащан в частния сектор за заемите.
- 75 Комисията подчертава на първо място, че жалбоподателят не оспорва факта, че тя е спазила общите правила относно разпореждането за предоставяне на информация (вж. член 13 от Регламент № 659/1999 г. и Решение на Съда от 13 април 1994 г. по дело Германия и Pleuger Worthington/Комисия, C-324/90 и C-342/90, Recueil, стр. I-1173, точка 26). Комисията добавя, че тя не е длъжна да уведоми пряко жалбоподателя за разпореждането, като се има предвид, че процедурата за държавните помощи се развива изключително между Комисията и държавата-членка. Жалбоподателят е имал възможността да представи становището си след решението за откриване на процедурата и във всеки случай е имал възможността да предостави липсващата информация след пресъобщението, свързано с разпореждането за предоставяне на информа-

ция. Освен това, както ще бъде доказано по-нататък, Комисията настоява, че липсата на горепосочената информация не е важен проблем в настоящия случай.

76 Комисията подчертава, че тя се е опитала да определи стойността на неблагоприятната земя и на благоустрояването, прехвърлени на жалбоподателя. Комисията се основава на направените от държавата-членка разходи, защото установила, че в настоящия случай този подход дава надеждна индикация за вероятната стойност на спорната земя, прехвърлена на жалбоподателя.

77 Що се отнася до неблагоприятната земя, Комисията се опитала да установи нейната стойност към 31 август 1987 г., датата на сключване на споразумението. Макар в обжалваното решение Комисията да не е приложила с обратно действие своето известие 97/С 209/03 относно елементите на държавна помощ при продажбите на земя и сгради от публични органи (ОВ С 209, 1997 г., стр. 3), тя била приложила „систематичен и логичен“ подход съгласно член 87, параграф 1 ЕО, както е изложено в горепосоченото известие. В това отношение Комисията подчертава, че спорната земя не е била продадена в рамките на безусловна тръжна процедура и че към момента на продажбата ѝ на жалбоподателя не ѝ е била извършена независима оценка. При тези обстоятелства Комисията поддържа, че първоначалните разходи за земята, направени от публичните органи, са „важен показател“ за стойността на неблагоприятната земя.

78 В хода на процедурата френските власти на три пъти информирали Комисията, че средната стойност на разходите за неблагоприятната земя, придобита между 1975 г. и 1987 г., възлиза на 15 FRF/m² (бележка под линия 8 от обжалваното решение). Въпреки че тези власти са уточнили в писмото си от 3 ноември 1997 г., че 30 ha са придобити на 1 юли 1975 г., 32,5 ha — на 13 декември 1984 г. и 5,5 ha — на 18 септември 1987 г., те избрали да не предоставят цената на всяка една от тези придобивни сделки. В това отношение Комисията отбелязва, че в хода на административната процедура не са били представени нито договорите за продажба, нито какъвто и да било друг документ, удостоверяващ последователното придобиване на неблагоприятните земи от град Орлеан. Комисията не била уведомена за метода, по който средната цена е изчислена на 15 FRF/m². Освен това не било известно

кои точно от всичките 68 ha са земите, закупени от град Орлеан, които в крайна сметка били прехвърлени на жалбоподателя, за да се образува парцела от 48 ha. При тези обстоятелства Комисията имала право да заключи, че посочената цена от 15 FRF/m² се отнася за периода до 1987 г. и че при това положение тя може да се счита за достатъчно нов и следователно надежден показател за минималната стойност на земята към момента на споразумението „Scott“.

79 Освен това съгласно точка 2.2. от протокола от заседанието на общинския съвет на град Орлеан от 27 май 1994 г. първоначалната стойност на неблагоустроената земя възлизала на 10,9 милиона френски франка именно при „силно изменената“ цена от 23 FRF/m². Като се има предвид, че този протокол е съставен преди началото на настоящата процедура от самите власти, които са предоставили спорната помощ, Комисията счита, че той е една разумна и надеждна основа за определяне на стойността на неблагоустроената земя. Комисията добавя, че от офертата, подготвена от град Орлеан за жалбоподателя, е видно, че „стойността на [неблагоустроената] земя през март 1987 г. е 20 милиона франка“ (т.е. 50 ha по 40 FRF/m²).

80 Противно на твърдението на жалбоподателя, в писмото си от 21 февруари 2000 г. френските власти не били посочили оценка от 5,55 FRF/m² за неблагоустроената земя въз основа на твърдян данъчен контрол. Според Комисията става въпрос само за информация, предназначена да поясни таблица, която не е подкрепена от никакви писмени доказателства, отнася се до 1993 г., около шест години след споразумението „Scott“, и противоречи на други изявления на френските власти, направени в хода на процедурата, както и на изявлението на общинския съвет на град Орлеан, направено при разискванията от 1994 г. От това следвало, че Комисията не е допуснала никаква грешка, като от пасажа, към който препраща жалбоподателят, не е направила извода, че стойността на неблагоустроената земя възлиза на 5,55 FRF/m².

81 Жалбоподателят изтъквал за пръв път в репликата си, че писмото от 24 декември 1999 г. съдържало оценка на неблагоустроената земя, която била

извършена през 1988 г. (вж. точка 65 по-горе). Според Комисията новите фактически доводи, съдържащи се в реликата, са недопустими на същото основание, на което е недопустимо самото писмо от 24 декември 1999 г. В това отношение Комисията отбелязва, че дори и това писмо не дава и най-малка индикация за оценката, която била извършена през 1988 г.

82 Освен твърдението, че горепосоченото писмо е недопустимо, Комисията поддържа, че то трябва да бъде отхвърлено по същество. На първо място, жалбоподателят не бил представил никакъв документ, който да подкрепи твърдението, че такава оценка е била направена през 1988 г. въз основа на стойността на неблагоустроената земя през 1987 г. и не бил посочил никакъв закон или подзаконен нормативен акт, по силата на който се приема, че една такава оценка е била направена. На второ място Комисията счита, че местната данъчна администрация може да придаде символична и по същество фиктивна стойност на определени земи за целите на тяхното облагане с местен данък, като тези стойности имали много малко или нищо общо с действителната пазарна стойност на земите. На трето място и обратно на твърдението на жалбоподателя, нямало никакво основание да се направи заключението, че данъчната администрация била определила възможно най-висока стойност на земята, за да ограничи максимално стойността на благоустрояването, да намали амортизационните разходи на жалбоподателя и по този начин да увеличи дължимия данък, който следва да бъде платен от жалбоподателя в бъдеще. На четвърто място Комисията счита, че една оценка, направена от данъчната администрация не изключва непременно всякакъв елемент на държавна помощ.

83 Освен това Комисията оспорва твърдението на жалбоподателя, че град Орлеан притежава неблагоустроената земя от 1975 г. Както бе отбелязано в точка 78 по-горе, френските власти били посочили, че 30 ha били придобити на 1 юли 1975 г., 32,5 ha — на 13 декември 1984 г. (малко повече от две години преди офертата, направена на Scott) и 5,5 ha — на 18 септември 1987 г., а именно след сключването на споразумението „Scott“ и на споразумението „Sempel“. При това положение според изводите на самия жалбоподател (вж. точка 68 по-горе) Комисията основателно взела предвид цената, която държавата е трябвало да плати, за да придобие неблагоустроената земя. Комисията добавя, че Френската република е предпочела да не съобщи на Комисията подробности нито за частта от земята, която накрая е прехвърлена на жалбоподателя, нито за метода, по който е изчислена средната цена.

- 84 Що се отнася до благоустройствените работи, с решение Комисията била изисквала от френските власти да ѝ бъдат предоставени подробни обяснения, както и документи, детайлно описващи извършените работи и тяхната действителна стойност. Тази информация така и не била предоставена в хода на административната процедура.
- 85 Освен това жалбоподателят не бил дал никакво обяснение относно претендираната от него истинска стойност на прехвърлените му благоустройствени работи. Както бе изяснено в точка 77 по-горе, при липсата на подходяща тръжна процедура или на оценка от независим експерт, предхождаща преговорите преди продажбата, направените от държавата-членка разходи представляват един добър показател за стойността на благоустройствените работи, прехвърлени на жалбоподателя, а именно 89,1 милиона френски франка. В това отношение Комисията уточнява, че е използвала ликвидационния баланс „Sempel“, т.е. най-надеждното писмено доказателство (заверено за случая), с което тя е разполагала, като приспада финансовите разходи на Sempel, ДДС и разходите за обществена инфраструктура по споразумение с френските власти (съображения 89 и 171 от обжалваното решение). Въз основа на този баланс Комисията била определила общата стойност на благоустройствените работи. Противно на твърдението на жалбоподателя, стойността на прехвърлените му благоустройствени работи зависела от действително извършените от Sempel работи, а не от условията на споразумението „Scott“.
- 86 Комисията отбелязва, че съгласно протокола от заседанието на общинския съвет на град Орлеан от 27 май 1994 г. общата стойност на направените от град Орлеан и департамент Лоаре разходи по операцията, включително за земята и благоустройствените работи, възлиза или на 84 482 247 милиона френски франка, или на 92 531 048 милиона френски франка (точка 2.2.).
- 87 Комисията счита, че покупната цена, платена през 1998 г. от P & G (вж. точка 71 по-горе), не дава по-добра индикация за стойността на благоустройствените работи, извършени през 1987 г., от другите доказателства, с които е разполагала и които са описани в обжалваното решение. Комисията обръща внимание върху факта, че през цялата процедура жалбоподателят се оплаква, че е третиран несправедливо, поради това че при придобиването на Scott КС е платило висока цена, но при продажбата на активите на Scott,

покупната цена не включва никаква сума, която да отразява елемент от разглежданата помощ. С този аргумент всъщност се признава, че платената от P & G продажна цена отразява оценка на активите, която е силно повлияна, на първо място, от самото наличие на разглежданата помощ. Комисията счита, че жалбоподателят не може да държи едновременно „и хляба и ножа“: или P & G е „платило“ на Scott помощта, в който случай не би било несправедливо Scott да възстанови помощта, или платената от P & G цена — на която Scott е можело и е искало да продаде — от самото начало е била силно повлияна от предоставянето на помощта, в който случай не би могла по никакъв начин да служи като основа за изчисляването на истинската стойност на земята и на благоустройствените работи през 1987 г.

- 88 Освен това Комисията припомня, че е изисквала от френските власти да ѝ предоставят по-подробна информация (съображения 97 и 168 от обжалваното решение).
- 89 На второ място Комисията признава, че в обжалваното решение е допусната грешка при изчисляването (вж. точка 73, по-горе), и изтъква, че в резултат на това е взела необходимите мерки, за да поправи тази грешка (вж. точка 15, по-горе).
- 90 Доводът на жалбоподателя, че липсва съгласуваност в използвания от Комисията подход и че тя е трябвало да използва лихвения процент, платен от Sempel (вж. точка 74 по-горе), трябвало да бъде отхвърлен. Комисията правилно използвала лихвен процент в размер на 5,6, предвиден в нейното известие относно метода за определяне и актуализиране на референтния лихвен процент за целите на изчисляване на сумата, която следва да бъде възстановена по силата на заповед за възстановяване на неправомерна държавна помощ.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 91 Като се има предвид факта, че понятието за държавна помощ има правен характер и следва да се тълкува въз основа на обективни фактори, по принцип

и като отчита както конкретните обстоятелства по отнесения до него спор, така и техническия или комплексен характер на направените от Комисията преценки, общностният съд трябва да упражни цялостен контрол по въпроса дали дадена мярка влиза в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО (Решение на Съда от 16 май 2000 г. по дело Франция/Ladbroke Racing и Комисия, С-83/98 P, Recueil, стр. I-3271, точка 25 и Решение на Първоинстанционния съд от 17 октомври 2002 г. по дело Linde/Комисия, T-98/00, Recueil, стр. II-3961, точка 40).

92 Всяка намеса, която под различна форма облекчава разходите, които обикновено утежняват бюджета на едно предприятие, и по този начин наподобява субсидия, представлява предимство по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО (вж. в този смисъл Решение на Съда от 23 февруари 1961 г. по дело *Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg/Haute Autorité*, 30/59, Recueil, стр. 3, 39 и Решение на Съда от 8 май 2003 г. по дело Италия и SIM 2 Multimedia/Комисия, С-328/99 и С-399/00, Recueil, стр. I-4035, точка 35), както по-специално доставката на стоки или услуги на преференциални цени (Решение на Съда от 20 ноември 2003 г. по дело GEMO, С-126/01, Recueil, стр. I-13769, точка 29; вж. също така Решение на Съда от 2 февруари 1988 г. по дело *Van der Kooy* и др./Комисия, 67/85, 68/85 и 70/85, Recueil, стр. 219, точки 28 и 29).

93 При продажба на земя на предприятие от публичноправен орган този принцип налага да се определи по-специално дали купувачът е могъл да придобие земята по същата продажна цена при нормални пазарни условия (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 6 март 2002 г. по дело *Diputación Foral de Álava* и др./Комисия, T-127/99, T-129/99 и T-148/99, Recueil, стр. II-1275, точка 73). При определяне на пазарната цена Комисията трябва да има предвид несигурния характер на определянето на такива цени, което е ретроспективно по своето естество (Решение на Първоинстанционния съд от 16 септември 2004 г. по дело *Valmont*/Комисия, T-274/01, Recueil, стр. II-3145, точка 45).

94 Следва също да се подчертае, че съгласно постоянната съдебна практика целта, която преследва Комисията, когато изисква възстановяването на неправомерна помощ, е да отнеме от бенефициера предимството, с което той се ползва спрямо своите конкуренти на пазара, и да възстанови положението,

съществуващо преди изплащането на помощта (вж. в този смисъл Решение на Съда по дело Tubemeuse, точка 58 по-горе, точка 66 и Решение на Съда от 4 април 1995 г. по дело Комисия/Италия, С-348/93, Recueil, стр. I-673, точка 27). По този начин дори когато неправомерните помощи са върнати дълго след като са били предоставени, възстановяването им не може да се счита за непредвидена от общностното право санкция (Решение на Съда от 17 юни 1999 г. по дело Белгия/Комисия, С-75/97, Recueil, стр. I-3671, точка 65 и Решение на Първоинстанционния съд от 29 септември 2000 г. по дело СЕТМ/Комисия, Т-55/99 Recueil, стр. II-3207, точка 164). С други думи, решенията на Комисията в областта на държавните помощи, с които се нарежда възстановяването им, са мерки за възстановяване на съществуващото преди предоставянето на помощта положение и нямат наказателноправен характер.

- 95 Освен това, ако Комисията разпреди възстановяването на определена сума, в съответствие със задължението си да разгледа надлежно и безпристрастно преписката съгласно член 88 ЕО (Решение по дело Sytraval, точка 56 по-горе, точка 62 и Решение по дело Westdeutsche Landesbank Girozentrale и Land Nordrhein-Westfalen/Комисия, точка 56 по-горе, точка 167) тя трябва да определи толкова прецизно, колкото го позволяват обстоятелствата по делото, стойността на помощта, получена от предприятието бенефициер. При възстановяване на съществуващото преди предоставянето на помощта положение Комисията е длъжна, от една страна, да се увери, че е отстранено действителното предимство от помощта, и така да разпреди възстановяването на цялата помощ. Комисията не може да подходи със снизхождение към бенефициера и да разпреди възстановяването на сума, по-малка от стойността на получената от него помощ. От друга страна, Комисията не е оправомощена да изрази своето неодобрение към тежестта на закононарушението, като разпреди възстановяването на сума, по-голяма от стойността на получената от бенефициера помощ.

- 96 В това отношение следва да се добави, че Комисията не може да бъде упрекната, че е направила приблизителна оценка. Всъщност когато става дума за помощ, която не е нотифицирана, и като се имат предвид обстоятелствата по делото, и по-конкретно това, че е минало много време от продажбата на земята, е възможно Комисията да срещне трудности при определяне на точната стойност на помощта. Подобни обстоятелства може да се вземат предвид при преценката на законосъобразността на решението на Комисията, и по-конкретно на въпроса дали Комисията е провела надлежно фазата на

разследването, посочена в член 88, параграф 2 ЕО. Това не променя факта, че основният въпрос, свързан с оценката на помощта, е фактически въпрос, по който общностният съд трябва да упражни цялостен контрол. Фактът, че обстоятелствата по делото може да наложат Комисията да извърши приблизителна оценка, не означава сам по себе си, че тя има свобода за преценка при определяне на сумата, чието възстановяване разпорежда.

97 В настоящия случай жалбоподателят настоява, че цената, която е платил за спорната земя, а именно 31 милиона френски франка, е пазарната стойност на имота през 1987 г. към дата на сключването на споразумението „Sempel“.

98 В обжалваното решение обаче Комисията заключава, че френските власти са продали спорната земя на Scott на преференциална цена, и определя стойността на земята на 70,588 милиона френски франка. Комисията определя последната сума, като се основава на направените от съответните публични органи разходи, а не на оценката на евентуалната цена, по която спорната земя е можело да бъде продадена на пазара през 1987 г. (вж. точки 17—20 по-горе).

99 Комисията поддържа, че е била оправомощена, дори длъжна да се основе на направените от френските власти разходи. От една страна, този подход давал надеждна индикация за вероятната стойност на земята и на благоустройствените работи, прехвърлени на жалбоподателя. От друга страна, в обжалваното решение Комисията подчертава (вж. по-специално съображения 97—99), че Френската република не е сътрудничила в хода на административната процедура, че се е опитвала да забави процедурата и в частност че не е предоставила цялата необходима информация за определяне на стойността на държавната помощ, въпреки разпореждането за предоставяне на информация, взето по силата на член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999 г. (вж. точка 10 по-горе).

- 100 При тези обстоятелства и в светлината на съдебната практика, посочена в точки 91—95 по-горе, Първоинстанционният съд следва да определи дали Комисията е разгледала преписката, преценявайки с цялата необходима грижа спорните фактически обстоятелства, и в частност да прецени дали стойността на спорната земя, определена от Комисията в обжалваното решение при оценката на размера на неправомерното предимство, отговаря достатъчно точно на пазарната цена през 1987 г.
- 101 В самото начало следва да се припомни безспорния факт, че Комисията е допуснала техническа грешка при изчисляването на стойността на помощта в първоначалната версия на обжалваното решение и че е поправила тази грешка след подаване на настоящата жалба. В тази първоначална версия на решението Комисията взема като отправна точка разходите по продажбата на цялата земя от 68 ha, от които приспада сумата от 31 милиона френски франка, платена от жалбоподателя. След това тя умножава получената сума с 48/68, за да отчете факта, че Scott е закупило само 48 ha. Според това изчисление помощта възлиза на 48,7 милиона френски франка (7,42 милиона евро), или в актуализирана стойност на 100 милиона френски франка (15,2 милиона евро), що се отнася до преференциалната цена на спорната земя.
- 102 Изчислението на Комисията обаче е погрешно, поради това че тя отрежда на Scott само 48/68 от 31 милиона евро, а не цялата сума. Комисията признава тази грешка и в поправената версия на обжалваното решение заключава, че помощта възлиза на 39,58 милиона френски франка, или в актуализирана стойност на 80,77 милиона френски франка.
- 103 При положение че тази грешка е поправена от Комисията след подаване на настоящата жалба, тя сама по себе си не може да бъде основание за отмяна на обжалваното решение. Въпреки това тя е повод да бъдат отбелязани две неща. Първо, тя повдига въпроса за причините, поради които Комисията е допуснала толкова сериозна грешка в хода на разследването. Второ, и което е по-важно, допускането на такава грешка засилва необходимостта Първоинстанционният съд да провери подробно всички останали аспекти на изчисляването на помощта.

104 При това положение е уместно е да се разгледа възприетия от Комисията в обжалваното решение подход за установяване на стойността на спорната земя.

— По грешките в метода и в изчислението в обжалваното решение

105 На първо място е важно да се посочи, че при преценката на стойността на една помощ под формата на продажба на земята на цена, за която се твърди че е преференциална, се прилага принципа за частния инвеститор, действащ в условията на пазарна икономика. Оттук следва, че стойността на помощта е равна на разликата между действително платеното от бенефициера и това, което би трябвало да плати при нормални пазарни условия, за да закупи същата земя от продавач в частния сектор към момента на сделката.

106 В настоящия случай обаче Комисията признава, че за да оцени стойността на помощта, се е основала на направените от френските власти разходи (вж. точка 76 по-горе). Всъщност в обжалваното решение Комисията не се основава на никаква пряка и независима оценка на стойността на спорната земя на пазара през 1987 г. Обратно, тя се основава на разходите, платени от съответните власти за спорната земя. Макар разходите за покупката и благоустройствените работи да могат да се разглеждат като вторичен или непряк показател за стойността на спорната земя, те не са най-доброто доказателство за тази стойност. Прилагането на принципа за частния инвеститор всъщност налага да се определи цената, която би била получена за спорната земя, ако тя бе продадена през август 1987 г. при нормални пазарни условия. Тази цена не се определя непременно от направените от продавача разходи, тъй като може да бъде повлияна от множество фактори, сред които равновесието между търсенето и предлагането към момента на продажбата. С други думи, разходите, направени от френските власти в продължение на дванадесет години в рамките на покупката на неблагоустроената земя (вж. точка 17 по-горе) и на нейното благоустройство, не представляват непременно нейната пазарна стойност към август 1987 г.

- 107 Комисията обосновава своята оценка, основана на направените от френските власти разходи, като твърди, че в противоречие със „системния и логичен“ подход по член 87, параграф 1 ЕО, изложен впоследствие и в Известие на Комисията 97/С 209/03 относно елементите на държавна помощ при продажбите на земя и сгради от публични органи, тези власти не са продали спорната земя в рамките на безусловна тръжна процедура и не са извършили независима оценка на спорната земя към момента на продажбата ѝ на жалбоподателя (вж. точки 77 и 85 по-горе). При тези обстоятелства Комисията счита, че с право може да се основе на направените от съответните власти разходи, за да определи стойността на спорната земя.
- 108 Фактът, че през 1987 г. френските власти не са определили стойността на земята посредством тръжна процедура или въз основа на независима оценка на спорната земя, преди да я продадат на Scott, не освобождава Комисията от присъщото ѝ задължение при разследване по член 88, параграф 2 ЕО да определи стойността на имота въз основа на най-надеждния метод. Всъщност, противно на твърдението на Комисията, тя не е следвала системния и логичен подход, посочен в известието от 1997 г., а направо е прибегнала към историческите разходи за придобиване и благоустрояване на спорната земя, направени от френските власти, без да отчете възможността да възложи изготвяне на независима оценка (вж. точки 137 и 138 по-долу).
- 109 Освен това дори да предположим, че Комисията е имала право при установяване на стойността на спорната земя да се основе единствено на направените от френските власти разходи, Първоинстанционният съд счита, че нейният подход за оценката на неблагоустроената земя е погрешен, поради това че от една страна, в това отношение тя допуска втора грешка в изчислението и че от друга страна, що се отнася до въпросните разходи, се основава на неточни данни.
- 110 На първо място, в обжалваното решение Комисията констатира, че разглежданите 68 ha, „тогава земеделски земи, вече са били придобити между

1975 г. и 1987 г. от града [Орлеан] на цена от 16 FRF/m² (2,4 EUR/m²), или общо за 10,9 милиона френски франка (1,7 милиона евро)“ (съображение 15). В това отношение Комисията се основава на точка 2.2. от протокола от разискванията на общинския съвет на град Орлеан от 27 май 1994 г. От въпросният протокол обаче е видно, че сумата от 10,9 милиона френски франка отговаря на цената на неблагоустроената земя от 48 ha, прехвърлена на Scott, а не на земята от 68 ha. Следователно за разлика от изчислението на Комисията, цената на неблагоустроената земя е била 23 FRF/m², а именно почти 50 % повече от 16 FRF/m². Така Комисията е допуснала грешка в изчислението.

- 111 От това следва, че изчислявайки стойността на полученото от Scott предимство, Комисията не е трябвало да разпределя сумата от 10,9 милиона френски франка между земята от 48 ha и земята от 20 ha (съображение 170 от обжалваното решение), а да я отнесе изцяло към земята от 48 ha. Фактът, че тази грешка е в полза на Scott, не я извинява. Комисията е била длъжна да установи, в рамките на възможното, истинската стойност на разглежданата помощ и да разпреди нейното възстановяване (вж. съдебната практика, посочена в точка 95 по-горе).
- 112 От това следва, че Комисията е допуснала грешка и като е счела, че нейната оценка на неблагоустроената земя в размер на 16 FRF/m² се подкрепя от средната покупна цена на 68 ha в размер на 15 FRF/m², посочена от френските власти в хода на административната процедура (точка 15 от обжалваното решение и бележка под линия 8).
- 113 Ако Комисията не беше заключила погрешно, че стойността на 48-те хектара е била 16 FRF/m², може да се допусне, че тя би забелязала голямата разлика между цифрите 15 FRF/m² и 23 FRF/m² и оттам би си задала въпроса за надеждността на информацията, свързана със разходите по неблагоустроената земя.

- 114 На второ място, що се отнася до употребата на неточни данни за разходите по неблагоустроената земя, Комисията поне частично се основа на средната цена от 15 FRF/m², платена от френските власти за 68 ha неблагоустроена земя, закупени на 1 юли 1975 г. (30 ha), на 13 декември 1984 г. (32,5 ha) и на 18 септември 1987 г. (5,5 ha). Всъщност в хода на съдебното задание Комисията многократно посочва, че е приела средната цена от 15 FRF/m² като стойност на неблагоустроената земя.
- 115 Комисията обаче не е проверила цената, по която е бил закупен всеки един от разглежданите парцели. Обратно, тя е използвала средна цена, съставена от покупните цени през 1975 г., 1984 г. и 1987 г., което не води непременно до пазарната стойност на неблагоустроената земя през 1987 г. По-конкретно и противно на това, което поддържа Комисията (вж. точка 78 по-горе), разходите за парцелите от 30 ha и от 32,5 ha, закупени съответно през 1975 г. и 1984 г., не представляват непременно стойността на неблагоустроената земя през 1987 г., определена съгласно принципа за частния инвеститор. В това отношение е уместно да се посочи, че от Известие на Комисията 97/С 209/03 относно елементите на държавна помощ при продажбите на земя и сгради от публични органи следва, че „първоначални[те] разходи на публичните органи за придобиване на земя и сгради е показател за пазарната стойност, освен ако между продажбата и покупката на земята и сградите не е изминал значителен период от време“ [неофициален превод] (точка II 2, буква г). Дори да се използва подхода, изложен в това известие, Комисията със сигурност не е имала право да прибегне към разходите за закупуване на парцела през 1975 г.
- 116 Обратно, покупната цена на парцела от 5,5 ha, закупен през 1987 г., към момента на продажбата, предмет на спора, може да даде представа за цената за квадратен метър на въпросната неблагоустроена земя към този момент, разбира се с уговорката, че следва да се проверят обстоятелствата, както и условията, свързани с въпросната продажба. Вместо обаче да се опита да получи тази информация (вж. в това отношение точки 151—153 по-долу), Комисията се позовава на информация от вторичен характер.
- 117 Освен това преписката не посочва коя част от тези 68 ha е продадена на Scott, и в частност какво е съотношението между трите парцела, закупени през 1975 г., 1984 г. и 1987 г., и закупените от Scott през 1987 г. 48 ha.

- 118 Комисията многократно подчертава в своите писмени становища (вж. точка 79 по-горе), и по-специално в отговорите си на въпросите на Първоинстанционния съд, че цифрата 10,9 милиона френски франка, спомената в протокола от разискванията на общинския съвет на град Орлеан от 27 май 1994 г., има връзка по-скоро със „силно изменената“ първоначална стойност на неблагоприятностроената земя от 48 ha, отколкото с нейната цена. Като се остави настрана фактът, че в обжалваното решение Комисията погрешно счита, че сумата от 10,9 милиона френски франка се отнася до 68-те хектара (вж. точка 110 по-горе), уместно е да се посочи, че точка 2.2. от посочения протокол всъщност представлява много кратко резюме и не дава подробно обяснение за „разходите за операцията“, по-специално за сумата от 10,9 милиона френски франка за покупката на неблагоприятностроената земя, която е била „първоначалната стойност на земята“. Самата Комисия посочва в обжалваното решение, че става въпрос за „покупната цена“ или за направените от френските власти „разходи“ за неблагоприятностроената земя (съображения 20, 157, 161 и 170).
- 119 Всъщност Комисията не разполага с никакво указание за обстоятелствата, при които трите парцела, образуващи общо 68 ha, са били закупени от град Орлеан. Договорните условия на тези покупки също са неизвестни. В частност Комисията не е знаела дали всеки един от тези парцели е закупен след преговори или в резултат на заповед за отчуждаване за обществени нужди. Ако става дума за последната хипотеза, възможно е сумата от 10,9 милиона френски франка да е включвала обезщетение за отчуждаване на предишните собственици на тези земи, включително и за преустановяване на земеделската дейност върху разглежданите земи, или други направени от държавата разходи за покупката, които надхвърлят истинската пазарна стойност на неблагоприятностроената земя.
- 120 Освен това е уместно да се отбележи, че от преписката следва, че що се отнася до оценката на благоустройствените работи на разглежданата земя, Комисията е пренебрегнала някои релевантни факти. В частност споразумението „Scott“ (вж. точки 2 и 3 по-горе) предвижда, че Scott ще плати 31 милиона евро за спорната земя, в това число и изграждането на фабрика от 30 000 m². Съгласно протокола от разискванията на общинския съвет на град Орлеан от 27 май 1994 г. обаче, „е била построена фабрика от около 54 000 m² (вместо първоначално предвидените 30 000 m²)“. Тази разлика не се споменава в

обжалваното решение и очевидно не е взета предвид от Комисията при разглеждането на преписката. Ако Комисията беше взела предвид този факт, може да се предположи, че тя би поставила под съмнение надеждността на направената от нея оценка на спорната земя за квадратен метър.

121 Освен това от член 4 от споразумението „Scott“ следва, че жалбоподателят се е ангажирал да закупи спорната земя за 31 милиона FRF и че Sempel ще извърши работи на обекта за „максималната сума от [80 милиона FRF]“. При все това според ликвидационния баланс „Sempel“, изпратен от френските власти на Комисията на 6 октомври 1999 г., общата стойност на направените от Sempel разходи за дейностите по благоустрояване възлиза на 140,4 милиона френски франка. Фактът, че благоустройствените работи възлизат на 140,4 милиона френски франка вместо на „максималната сума от 80 [милиона FRF]“, предвидена от споразумението „Scott“, а именно превишаване със 75 %, е трябвало да наведе Комисията на извода, че направените от Sempel разходи не отразяват непременно пазарната стойност на спорната земя. В това отношение, както и Scott упреква Комисията, ликвидационният баланс „Sempel“ не фигурира в решението за откриване на процедурата. Комисията е трябвало поне да разпита Scott относно разликата между цифрата 140,4 милиона френски франка и предвидената в споразумението „Scott“ цифра 80 милиона френски франка.

122 Преписката не дава никаква информация за това дали превишаването на направените от Sempel разходи е резултат от изграждането на фабрика, почти два пъти по-голяма от първоначално предвидената, или е превишаване на разходите, резултат от неефективността на Sempel, или от разпиляване на средства, което не би трябвало да доведе до увеличаване на стойността на земята. Запитани от Първоинстанционния съд по време на съдебното заседание, страните не са в състояние да уточнят дали увеличаването на големината на фабриката се дължи на желанието да се предостави още по-голяма държавна помощ на Scott или се дължи на някаква грешка при нейното изграждане.

123 От гореизложеното следва, че Комисията погрешно е определила пазарната стойност на спорната земя към 1987 г.

— По игнорираната от Комисията информация

- 124 Уместно е да се отбележи, че в края на официалната процедура по разследване, предвидена в член 88, параграф 2 от ЕО, т.е. в началото на 2000 г., Комисията е била или е следвало да бъде информирана за множеството други показатели за пазарната стойност на спорната земя, в това число и за наличието на други нейни оценки. При все това и независимо от факта, че е разполагала само с неточна информация относно разходите за покупката на неблагоустроената земя, Комисията не е изследвала достатъчно релевантността на разглежданите показатели.
- 125 На първо място, в писмото от 24 декември 1999 г., което Комисията е трябвало да вземе предвид (вж. точки 51—63 по-горе), Scott се позовава на оценка на неблагоустроената земя на 5,5 FRF/m², изготвена от френската данъчна администрация по повод продажбата на земята от град Орлеан на Sempel през 1987 г. Френските власти също се позовават на тази оценка в писмото от 21 февруари 2000 г. (вж. точка 13 по-горе). През 1993 г. данъчната администрация е взела предвид тази оценка при извършването на данъчна проверка на Scott. Несъмнено, както посочва и Комисията (вж. точка 82 по-горе), това не означава, че стойността, взета предвид при данъчна проверка, показва пазарната стойност на земята. Все пак изглежда, че става въпрос за оценка на неблагоустроената земя, извършена към този момент от независим орган, и Комисията е трябвало поне да я изследва. Обжалваното решение обаче не споменава никъде цифрата от 5,5 FRF/m².
- 126 В същото писмо Scott посочва и експертиза на спорната земя, извършена от консултантската фирма „Galtier“, която през 1996 г., когато Комисията все още не е започнала разследване на помощите, за които се твърди, че са предоставени на Scott, оценява на 40,6 милиона френски франка спорната земя, която Scott закупува за 31 милиона френски франка от Sempel през 1987 г. Следва да се припомни, че в обжалваното решение Комисията е изчислила, че след благоустрояването тази земя струва 70,588 милиона френски франка (вж. точка 20 по-горе). В писмото си от 24 декември 1999 г. Scott предлага да предостави на Комисията препис от доклада на „Galtier“.

- 127 Освен това Scott се позовава на оценка, изготвена от оценителя на непарични вноски на Scott и на КС, назначен от председателя на Tribunal de commerce de Nanterre [съд по търговски дела], от който е поискано да определи в съответствие със закона пазарната стойност само на продаваните на P & G активи (вж. точка 14 по-горе). Оценителят на непарични вноски е оценил въпросните активи още по-ниско от консултантите в „Galtier“. Към писмото си от 24 декември 1999 г. Scott прилага две таблици, които обобщават оценките на голяма част от разглежданите активи.
- 128 Следва да се добави, че в писмото от 21 февруари 2000 г. френските власти също посочват посочените оценки и прилагат същите таблици като приложения към писмото на Scott от 24 декември 1999 г. Комисията обаче нито е поискала от френските власти да предоставят тези оценки, нито е разпитала тези власти за обстоятелствата, които са довели до тяхното изготвяне.
- 129 Комисията посочва няколко причини, поради които счита, че тези оценки не са релевантни в дадения случай.
- 130 В писмените си становища и в отговора си на поставените от Първоинстанционния съд въпроси Комисията изтъква, че в настоящата жалба Scott не е изложило доводи относно липсата на въпросните доклади и че при това положение Първоинстанционният съд не може да отмени обжалваното решение на това основание. Тя поддържа също, че жалбоподателят се е позовал на оценката на френската данъчна администрация само в репликата си и че следователно този довод бил недопустим (вж. точка 81 по-горе).
- 131 Scott обаче повдига въпроса за грешка, свързана с преценката на Комисията на стойността на спорната земя, и подчертава липсата на внимание от страна на Комисията при разглеждане на преписката (вж. точки 64—71 по-горе). Тъй като е оспорено определянето на стойността на спорната земя, Първоин-

станционният съд следва да извърши цялостен контрол по този въпрос (вж. точка 91 по-горе). Освен това жалбоподателят има право да направи уточнения по този въпрос в репликата си, включително да се позове на оценката на неблагоустроената земя, извършена от френската данъчна администрация.

132 Според Комисията наличието на тези оценки е посочено твърде късно в производството. Тя дори не била получила необходимите писмени доказателства. Тези доводи не могат да бъдат приети. Разрешавайки на френската делегация да представи становища след събранието от 7 декември 1999 г., Комисията е била длъжна да ги разгледа изцяло. В съответствие със задължението си да разгледа надлежно и безпристрастно преписката съгласно член 88 ЕО Комисията е трябвало да разгледа въпросната информация и да поиска тези оценки, които Scott е предложил да предостави.

133 Комисията твърди, че разглежданите оценки не са били от полза. От една страна, работите по благоустрояване били „направени по мярка“ за Scott и разглежданите оценки не представлявали надеждна основа за изчисляване на стойността на получената от Scott помощ. От друга страна, тези оценки били изготвени няколко години след спорната продажба и следователно не можело да бъдат надежден показател за стойността на спорната земя.

134 Въпреки че въпросните оценки не са били изготвени към момента на спорната продажба, те биха могли да бъдат от полза, тъй като са единствените, очевидно независими оценки, които имат за цел да определят пазарната стойност на спорната земя, използвайки общоприети методи за оценяване. Комисията не оспорва факта, че тези оценки са изготвени от независими експерти, и не поставя под въпрос използваните от консултантите в „Galtier“ и оценителя на непарични вноски методи. При тези обстоятелства Комисията е трябвало поне да разгледа съдържанието на посочените оценки, за да установи тяхната доказателствена стойност.

- 135 В това отношение следва да се припомни, че предназначението на посочената в член 88, параграф 2 ЕО фаза на разследване е да даде възможност на Комисията да разполага с пълната информация за всички данни по делото (вж. Решение по дело Sytraval, точка 56 по-горе, точка 38 и цитираната съдебна практика). Следователно Комисията трябва да вземе предвид всички становища, за да бъде напълно информирана относно фактите по делото в тяхната цялост, преди да вземе решението (вж. в този смисъл Решение на Съда от 20 март 1984 г. по дело Германия/Комисия, 84/82, Recueil, стр. 1451, точка 13 и Решение по дело Sytraval, точка 56 по-горе, точка 39). В настоящия случай обаче Комисията не е разгледала становищата, които биха могли да имат доказателствена стойност при установяване стойността на спорната земя.
- 136 Следва да се добави, че факта, че преди приемането на обжалваното решение до знанието на Комисията са били доведени други оценки на спорната земя, не доказва нито че платената от Scott сума от 31 милиона френски франка е била пазарната стойност, нито че оценката на Комисията е била неправилна. Тези други оценки са релевантни, поради това че към момента на приемане на обжалваното решение Комисията е информирана за наличието на редица оценки на спорната земя, които са били в противоречие с оценката, която тя е направила. Тъй като Комисията не е взела необходимите мерки, за да премахне несигурността на тази оценка, Първоинстанционният съд счита, че тя не е провела разследването по член 88, параграф 2 ЕО в съответствие със задължението ѝ то да бъде проведено надлежно и безпристрастно.
- 137 Освен факта, че Комисията е трябвало да поиска да ѝ бъдат предоставяни разглежданите оценки, тя е могла да използва и други средства за да получи необходимата информация по случая. В това отношение следва да се отбележи, че без да е длъжна, Комисията може да ангажира външни експерти (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 27 февруари 1997 г. по дело FFSA и др./Комисия, T-106/95, Recueil, стр. II-229, точка 102 и Решение на Първоинстанционния съд от 25 юни 1998 г. по дело British Airways и др. и British Midland Airways/Комисия, T-371/94 и T-394/94, Recueil, стр. II-2405, точка 72). Следователно Комисията е могла да възложи изготвянето на експертиза относно стойността на земите във въпросната местност през август 1987 г. Такава експертиза е можело да бъде особено полезна в настоящия случай, като се има предвид несигурния характер на определянето на пазарната цена на земите от Комисията, което е ретроспективно по своето естество (вж. точка 93 по-горе).

- 138 Макар че експертна оценка неизбежно би се състояла десет години след спорната продажба, някой местен експерт по недвижими имоти, запознат с пазара към 1987 г., и в частност с продажбите на подобни земи при нормални пазарни условия, би могъл да информира Комисията за наличието или липсата на съответствие между оценката на Комисията и информацията, с която той разполага.
- 139 Важно е също да се припомни, че за да подкрепят своята позиция, че спорната земя е струвала 31 милиона френски франка през 1987 г., в писмата си, съответно от 24 декември 1999 г. и 21 февруари 2000 г., Scott и Френската република уведомяват Комисията, че спорната земя е продадена от Scott/КС на P & G през 1998 г. за 27,6 милиона френски франка (4,2 милиона евро). Комисията не оспорва факта, че продажбата на P & G е била извършена при нормални пазарни условия. Подобна продажба, извършена няколко години след спорната продажба, би могла да бъде показател за стойността на спорната земя.
- 140 Комисията обаче дори не е счела за необходимо да провери точността на тази цифра (съображение 163 от обжалваното решение). Комисията обяснява, че с оглед на загубите, свързани с експлоатацията на земята, и решението да затвори фабриката през януари 1987 г. КС е било готово да приеме по-ниска продажна цена. В частност КС вече е инвестирало в разглежданата земя, така че тези разходи според Комисията следва да бъдат разглеждани като невъзвръщаеми разходи. Следователно положението на КС е много различно от това на местните власти през 1987 г., които вече са знаели, че тяхната инвестиция ще бъде на загуба от около 60 милиона френски франка (9,2 милиона евро), и при това положение цените са несравними (съображения 164—166 от обжалваното решение).
- 141 В това отношение е уместно да се припомни, че според Комисията през 1987 г. спорната земя е струвала 70,588 милиона френски франка. Дори да се предположи, че КС е било готово да приеме ниска цена за тази земя, следва да се отбележи, че съгласно анализа на Комисията КС е продало земята при загуба от 42,9 милиона френски франка, или при загуба, равняваща се на 60 % от стойността на спорната земя. При тези обстоятелства Комисията е трябвало да разгледа по-сериозно продажната цена от 27,6 милиона френски франка през 1988 г., която във всеки случай е била относително близка до

посочената от Scott стойност на спорната земя. Всъщност фактът, че КС е получило по-малко от продажбата на спорната земя през 1998 г., отколкото Scott е платило през 1987 г., въпреки общото увеличение на цените на недвижимите имоти увеличава вероятността платената от Scott през 1987 г. цена да е пазарната цена.

- 142 От това следва, че Комисията не е взела предвид информацията, която би могла да бъде използвана при определянето на пазарната стойност на спорната земя през август 1987 г.

— По разпореждането за предоставяне на информация

- 143 Комисията поддържа, че макар и стойността, по която тя оценява предимството, предоставено под формата на преференциална цена на спорната земя, да е неточна, тя има право и дори е длъжна да използва тази стойност поради липсата на сътрудничество и на по-прецизна информация от страна на френските власти. При тези обстоятелства Комисията счита, че има право да приеме решението въз основа на наличната информация (съображения 97—99 от оспорваното решение).

- 144 От съдебната практика следва, че Комисията е оправомощена да приеме решение въз основа на наличната информация, когато държава-членка не изпълнява задължението си да сътрудничи и не предоставя исканата от нея информация, за да се прецени съвместимостта на една помощ с Общия пазар (Решение на Съда от 14 февруари 1990 г. по дело Франция/Комисия, С-301/87, *Rescuil*, стр. I-307, наричано по-нататък „Решението *Boussac*“, точка 22 и Решение по дело Германия и *Pleuger Worthington*/Комисия, точка 75 по-горе, точка 26). Преди обаче да вземе такова решение, Комисията следва да спазва определени процесуални изисквания. По-конкретно тя трябва да разпорежи на държавата-членка да ѝ предостави в определен срок всички документи, информация и данни, необходими за приемане на решение в съответствие с изискванията на член 88 ЕО. Само в случай че въпреки разпореждането на

Комисията държавата-членка не предостави исканата информация, Комисията разполага с правомощието да сложи край на процедурата и да вземе решението, което установява съвместимост или несъвместимост на помощта с Общия пазар въз основа на информацията, с която разполага (Решение по дело Boussac, цитирано по-горе, точки 19 и 22). Тези изисквания са възпроизведени в член 5, параграф 2, в член 10, параграф 3 и в член 13, параграф 1 от Регламент № 659/1999. Така от член 10, параграф 3 от този регламент следва по-конкретно, че решението, с което се разпорежда на съответната държава-членка да предостави информация, трябва да уточни „каква информация се изисква“.

- 145 Следва също така да се припомни, че съгласно член 6, параграф 1 от Регламент № 659/1999 „решение[то] за започване [другаде в текста: „откриване“] на официална процедура по разследване обобщава релевантните фактически и правни въпроси, включва предварителна оценка от страна на Комисията за характера на помощта по предложената мярка и излага съмненията по отношение на съвместимостта ѝ с Общия пазар“ [неофициален превод]. С това решение и неговото публикуване в *Официален вестник на Европейския съюз* държавата-членка и останалите заинтересовани страни са информирани за фактите, на които Комисията възнамерява да основе решението си. От това следва, че ако тези страни считат определени факти, съдържащи се в решението за откриване на официална процедура по разследване, за неточни или погрешни, те трябва да съобщят за това на Комисията в хода на административната процедура и в случай че това не бъде направено, тези факти не могат да бъдат повече оспорвани в рамките на съдебното производство (вж. в този смисъл, що се отнася до държавата-членка, Решение на Съда от 14 септември 1994 г. по дело Испания/Комисия, C-278/92—C-280/92, Recueil, стр. I-4103, точка 31).

- 146 В съответствие обаче с принципите, произтичащи от съдебната практика и от нормативната уредба, посочени в точки 144 и 145 по-горе, при липса на информация за противното от заинтересованите страни Комисията е оправомощена да се основе на фактите, с които разполага към момента на приемане на окончателното решение, дори те да са погрешни, доколкото съответните фактически елементи са били предмет на разпореждането на Комисията за предоставяне от държавата-членка на необходимата информация. Обратно, ако Комисията не разпреди на държавата-членка да ѝ предостави информация относно фактите, които възнамерява да вземе предвид, тя не може впоследствие да оправдае евентуалните фактически

грешки, като изтъкне, че към момента на приемане на решението за приключване на официалната процедура по разследването е имала право да вземе предвид само информацията, с която е разполагала към този момент (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 19 октомври 2005 г. по дело Freistaat Thüringen/Комисия, T-318/00, Recueil, стр. II-4179, точка 88).

- 147 При това положение, ако Комисията основава дадено решение на наличната информация за определени фактически елементи, без да е спазила в това отношение процесуалните изисквания, признати от съдебната практика и възпроизведени в Регламент № 659/1999, Първоинстанционният съд може да упражни контрол, свързан с въпроса дали ако се вземат предвид тези фактически елементи, може да се породи грешка в преценката, опорочаваща законосъобразността на обжалваното решение (Решение по дело Freistaat Thüringen/Комисия, точка 146 по-горе, точка 89).
- 148 Освен това правото на Комисията да вземе решението си въз основа на наличната информация все пак предполага, че информацията, с която разполага, е надеждна.
- 149 Всъщност поведението на Комисията не може да избегне всякакъв контрол от страна на общностния съд поради липсата на сътрудничество от страна на държава-членка. Комисията трябва да използва всички свои правомощия и да направи всичко възможно да получи съответната информация, както и да действа с дължимата грижа. С оглед на факта, че заповед за възстановяване на помощта като тази в настоящия случай има последици по отношение на трети лица, Комисията трябва да използва всички свои правомощия, с цел да избегне възможността липсата на сътрудничество от страна на съответната държава-членка да има отрицателни и неоправдани последици за тези трети лица (вж. точка 59 по-горе).
- 150 В настоящия случай в съответствие със съдебната практика и по силата на член 13 от Регламент № 659/1999 Комисията не е имала право да приема решение въз основа на наличната информация, тъй като страните са ѝ представили противоречаща информация, която тя е отказала да вземе предвид (вж. точки 125—128 по-горе).

- 151 Освен това се налага изводът, че в настоящия случай Комисията не е упражнила правомощието си да разпорежи предоставянето на релевантна информация за стойността на помощта. В частност на френските власти не е било разпоредено посредством решение по силата на член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999 да предоставят точна информация за придобиванията на неблагоприятностроената земя от град Орлеан (вж. точки от 114—119 по-горе).
- 152 С писмо от 2 май 1999 г. Комисията е поискала от френските власти конкретно да „предоставят различните договори за минали продажби (включващи по-специално продажните цени) между град Орлеан и шестте предприятия, закупили земи върху 20-те оставащи хектара (Scott закупува само 48 от 68-те хектара)“. В своето разпореждане за предоставяне на информация от 8 юли 1999 г. Комисията на практика възпроизвежда тази формулировка в член 1, буква г). Комисията обаче никога не е разпореждала на френските власти да предоставят договорите за продажба, свързани с придобиването на неблагоприятностроената земя от град Орлеан, или да уточнят каква част от 68-те хектара е продадена на Scott. Освен това Комисията не е поискала уточнения относно цената, по която са били закупени трите парцела, които образуват общо парцел от 68 ha, закупен съответно през 1975 г., 1984 г. и 1987 г., а именно информация, определена като „съществена“ от самата Комисия в нейната писмена защита.
- 153 Всъщност Комисията многократно уточнява в хода на съдебното заседание, че цената, по която е била закупена третата част през 1987 г., по същото време като спорната продажба, би могла да бъде много полезна индикация за стойността на земята, и подчертава, че Френската република и жалбоподателят са отговорни за факта, че Комисията няма повече информация по този въпрос (вж. точки 78 и 83 по-горе). Комисията обаче е могла да разпорежи на Френската република да предостави точна информация в това отношение и няма право да се основава на стойността на неблагоприятностроената земя, без предварително да е разпоредила на държавата-членка да предостави тази информация.

154 Комисията е разпоредила на Френската република да предостави всички „документи, информация и данни, които да [й] позволят [...] да разгледа съвместимостта с член 87 [ЕО] на мерките предоставени на предприятието Scott“. Едно така общо формулирано искане обаче не е достатъчно точно по смисъла на член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999.

155 От това следва че, Комисията не е оправомощена да приеме решение, като се основава на наличната информация по силата на член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999.

— Извод

156 На последно място следва най-общо да се подчертае, че в края на процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, Комисията е била или е трябвало да бъде в течение на множеството противоречиви индикации относно пазарната стойност на спорната земя. Що се отнася до неблагоустроената земя, тя е била информирана от френските власти за средната покупна цена от 15 FRF/m². Комисията е счела, че тази сума потвърждава нейното погрешно изчисление, направено въз основа на протокола от разискванията на общинския съвет на град Орлеан от 27 май 1994 г., според което покупната цена е 16 FRF/m² (вж. точка 112 по-горе). Основавайки се на този протокол, Комисията е трябвало да изчисли стойност в размер на 23 FRF/m² (вж. точки 110—112 по-горе). Комисията е била информирана и за една оценка на неблагоустроената земя от 5,5 FRF/m², изготвена от френската данъчна администрация (вж. точка 125 по-горе). С оглед изчерпателност е уместно да се отбележи, че в рамките на настоящата жалба Комисията призовава Първоинстанционния съд да вземе предвид факта, че от първоначалната оферта на град Орлеан до жалбоподателя е видно, че неблагоустроената земя е струвала всъщност 40 FRF/m² (вж. точка 79 по-горе).

157 Относно благоустроената земя е безспорно, че Sempel я е продало на Scott за 31 милиона френски франка. Консултантската фирма „Galtier“ е оценила през

1996 г. спорната земя на 40,6 милиона френски франка, а според оценителя на непарични вноски нейната стойност е още по-ниска (вж. точки 126 и 127 по-горе). По-нататък цялата земя е била продадена от КС на P & G през 1998 г. за 27,6 милиона френски франка (вж. точка 139 по-горе). Както обаче е посочено по-горе, Комисията не е разгледала тези оценки, а се е основала само на направените от държавата-членка разходи, като в обжалваното решение оценява, че спорната земя струва 70,588 милиона френски франка.

158 При тези обстоятелства Първоинстанционният съд счита, че по отношение на стойността на спорната земя е налице значителна несигурност и че Комисията не е провела фазата по разследването, посочена в член 88, параграф 2 ЕО, полагайки дължимата грижа, и в частност не е разгледала достатъчно задълбочено стойността на спорната земя. Освен това следва да се отбележи, че последиците от грешките на Комисията са особено тежки за бенефициера на помощта предвид времето, изминало между датата на спорната продажба и обжалваното решение, и по-точно предвид начисляването на лихви върху подлежащата на възстановяване сума.

159 Следователно трябва да се уважи четвъртото правно основание и да се отмени член 2 от обжалваното решение в частта му относно помощта, предоставена под формата на преференциална цена на спорната земя, без да е необходимо да се разглеждат останалите правни основания и доводи, посочени от жалбоподателя, включително и допустимостта на довода, свързан с използването на сложен лихвен процент за изчисляване на актуализираната стойност на помощта (вж. точка 31 по-горе).

По съдебните разноски

160 В Решение от 10 април 2003 г. по дело Scott/Комисия, точка 28 по-горе, Първоинстанционният съд не се произнася по съдебните разноски.

- 161 В Решение от 6 октомври 2005 г. по дело Scott/Комисия, точка 30 по-горе, Съдът постановява, че всяка страна следва да понесе направените от нея съдебни разноски, свързани с производството по обжалване.
- 162 Следователно в настоящото решение Първоинстанционният съд следва да се произнесе по въпроса за всички съдебни разноски, свързани с производството пред Първоинстанционния съд.
- 163 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като ответникът е загубил делото, той следва да бъде осъден да понесе, освен направените от него съдебни разноски, и съдебните разноски, направени от жалбоподателя, съгласно искането на последния.
- 164 В съответствие с член 87, параграф 4, първа алинея от Процедурния правилник Френската република следва да заплати направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

- 1) **Отменя член 2 от Решение 2002/14/ЕО на Комисията от 12 юли 2000 година относно държавната помощ, отусната от Франция в полза**

на Scott Paper SA/Kimberly-Clark, доколкото то се отнася до помощта, предоставена под формата на преференциална цена на земя, посочена в член 1 от решението.

- 2) Комисията понася направените от нея съдебни разноси и съдебните разноси, направени от жалбоподателя, свързани с производството пред Първоинстанционния съд.**
- 3) Френската република понася направените от нея съдебни разноси, свързани с производството пред Първоинстанционния съд.**

Cooke

García-Valdecasas

Labucka

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 29 март 2007 година.

Секретар

Председател

E. Coulon

J. D. Cooke